A°. 1832. N°. 30.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 13 APRIL.

De Gouverneur Generaal *ad-interim*, verhinderd zijnde HEDEN avond gezelschap aftewachten, zoo wordt hiervan aan het Publiek bij dezen namens denzelven kennis gegeven.

Paramaribo, den 13 *April* 1832.

De tweede Lt. Adjudant,
E. J. VAN WIJHE.

MENGELWERK.

DE PARSEN.

De *Parsen*, die tegenwoordig het eiland *Bombay* bewonen, zijn een menschenras, dat, even als deszelfs oude vaderland *Perzië*, te midden tusschen *Indië* en *Arabië* ligt. Zij zijn even zoo groot en sterk opgeschoten als de Arabieren, en de kleur hunner huid is als die der Hindoes; ook onderscheiden zij zich door een' grooten aanleg tot nijverheid, gevoegd bij volharding en aangeborene begaafdheden; en hellen bijzonder over tot weelderigheid en alle ontzenuwende genietingen van het oosten. Eene dergelijke mengeling van tegenstrijdige zeden vindt men in hunne levenswijs. Hunne landhoeven zijn in den engelschen smaak gebouwd, hunne vertrekken zijn zeer schoon, hunne meubels kostbaar en allezins naar den smaak. Maar in deze prachtige vertrekken zitten zij op strooijen matten, die den vloer bedekken, om hunnen maaltijd te gebruiken. Zij eten dezelfde spijzen als de Mohamedanen. Doch voegen zij er nog de rijst en de sterke dranken bij, die bij hen zeer gewild zijn. Naar indisch gebruik zijn hunne vrouwen wel afgezonderd, doch staat de vrouwelijke sekse bij hen in grootere achting dan bij de Hindoes en Mohamedanen. Deze achting heeft een' geschiedkundigen grond, en heeft betrekking tot eene groote dienst, die hun de vrouwen deden, toen het vaderland den Turken in handen viel.

De Turken, namelijk, kenden naauwkeurig de zeden en gebruiken der volken, die zij beoorloogden. Om de Parsen aan te vallen, kozen zij daartoe eenen hunner feestdagen, wel wetende, dat zij dan slechts beschonkene mannen zouden te bevechten hebben. De vrouwen der Parsen ging het even als die van ons land (men vergete niet, dat het eene engelsche vrouw is, die dit berigt mededeelt): zij waren niet bij de drinkgelagen tegenwoordig, in welke de mannen er hun vermaak in vinden, om zich onbekwaam te drinken. Maar hetgeen misschien geene europische vrouw zou gedaan hebben, dat deden de vrouwen der oude Parsen. Zij vergaten op eens hare sekse, hare zwakheid, hare natuurlijke vreesachtigheid. Als leeuwinnen vochten zij, niet voor haar vaderland, niet om roem te behalen, neen, voor datgene, wat haar het naast aan 't hart lag, voor hare mannen, hare zonen, hare broeders. Een zoodanig heldhaftig begin werd wel niet door de overwinning bekroond, maar deze onverwachte tegenstandbieding gaf den priesteren tijd, het heilige vuur, en eenige mannen, die denkelijk door den schrik weder tot bezinning gekomen waren, het leven te redden. Zulk eene uitstekende dienst, werd dan ook van de zijde der mannen behoorlijk erkend. Eene eer, die bij hen boven alles, en zelfs nog boven den rijkdom gaat, is, van eene oude parsische moeder en van eene familie af te stammen, die zich nooit met het bloed der Hindoes heeft vermengd. Ook stellen zij een onbepaald vertrouwen in hunne vrouwen. Die echter, welke dit vertrouwen misbruiken, veroordeelen zij, in eene welgeslotene, op hunne begraafplaatsen gebouwde hut, tot den hongerdood. Dit middel ter bewaring der trouw schijnt niet geheel en al zonder uitwerking te zijn. Onze engelsche dame zag gedurende een driejarig verblijf te *Bombay* slechts een voorbeeld van dien aard.

De Parsen huwelijken hunne kinderen op dezelfde wijze uit als de Hindoes, dat is eenigzins jong, namelijk in een' ouderdom van vier of vijf jaren. De plegtigheid, die bij de trouwing plaats heeft, is tamelijk zonderling en bleef den Engelschen lang onbekend, wijl de Parsen er nooit den ongeloovigen den toegang toe vergunden. Eindelijk kwam een galante Pars, met name HOMMAJEE BOMMAJEE, die zijnen zoon uithuwelijkte, den wensch des gouverneurs van *Bombay* voor, noodigde hem en al de Engelschen ten feest. Ook onze engelsche dame was er bij, en nu was het met het geheim dezer trouwplegtigheid gedaan. Op eene stellaadje, om welke eene houten latwerk liep, stonden twee stoelen nevens elkander, op welke bruid en bruidegom zaten. De bruidegom was eenigzins slaperig, en dutte alle oogenblikken in, maar de kleine bruid scheen zeer verblijd over haren opschik en de algemeene opmerkzaamheid. *C'est tout comme chez nous.* Drie priesters gingen, onder het mompelen van gebeden, om het jonge bruidpaar heen, in hunne linkerhand hielden zij schotels, van deze wierpen zij met de regterhand rijst, suiker en cacao op de kleine lieden. Een vierde nam den regter duim van het meisje en den linker van den knaap, bon beide door middel van een groote streng witte zijde aan elkander, en wond hem, insgelijks onder opzeggen van gebeden op de beide kleine duimen af. De bruidegom was bij dat alles zoo stil als een muis, want hij was van verveling geheel ingeslapen. Maar de bruid werd zoo boos, dat zij naauwelijks tot bedaren was te brengen, toen de priester haar den suiker op de schoone kleederen wierp. Zij schudde zich wrevelig af, wierp niet eene hand zoo veel daarvan naar beneden, als in haar vermogen was, en morde binnen 's monds. Doch hoe meer zij den suiker afschudde, hoe meer er haar de priesters op de kleederen wierpen, tot zich dan eindelijk de kleine in haar lot schikte, en de Engelschen, die haar omringden, even zoo nieuwsgierig aanzag, als zij door hen aangezien werd. De moeder en de oudste zuster van den knaap, die zoo omtrent twintig jaar oud zal geweest zijn, stonden gedurende het gansche trouwbedrijf ongesluijerd achter hem. Zij waren beide bijzonder eenvoudig gekleed, maar de edele steenen die zij droegen, zouden twee Europeanen voor hun geheele leven rijk gemaakt hebben. Toen de vierde priester eindelijk den zijden streng volkomen om de duimen afgewonden had, geleidde men de Engelschen in een ander huis, hetwelk tegen hetzelve over lag. Dit was geheel met rood laken behangen, en over hetzelve een donkerblaauw, met zilveren starren geborduurd stuk laken geslagen. Een kostelijk maal beide ons in het ander huis. Terwijl men zich aan tafel zette, verschenen er eene menigte van verkleede kinderen. Voorts zag men engelsche officieren met gepluimde hoeden en degens. Dat alles stond vrij potsierlijk bij de bruine gezigten. Anderen van nog geen zes jaar oud, kwamen op heerlijke perzische paarden, die door drie of vier bedienden gemend werden. De jonge echtgenoot opende zoo den optogt te paard. Hem volgde zijne jonge vrouw in den palankin door slaven gedragen. Al de overige kinderen omringden het huwelijkspaar. Met jagthoorns, trommels, fakkels in het bonte gewemel vooruit, ging de trein door de stad, terwijl de avondmaaltijd gebruikt werd.

De Parsen leggen doorgaans aan den dag, dat zij bijzonder veel van dieren houden, voornamelijk van paarden. Een paarden-wedloop is hun grootste vermaak. Alle avonden rijden zij in kleine, slechts door een paard getrokkene wagens vooruit. Deze laten zij nooit draven, maar altijd stapvoets gaan. Hunne paarden voederen zij met eijeren, uijen, suiker en dadels. Wanneer zij oud of ziek worden, komen zij naar *Surata*, waar zich een gasthuis voor hen bevindt.

De Parsen bewijzen goddelijke eer aan het vuur; het is gevolgelijk in hunne oogen eene doodzonde het uit te blusschen. In het begin van mijn verblijf te *Bombay* zou ik spoedig een' wakkeren bediende verloren hebben, omdat ik hem bevolen had, eene waschkaars uit te doen. Huizen, goederen en magazijnen zouden zij met de grootste koelbloedigheid zien verbranden, zonder eenen drop waters tot het blusschen van de vlam aan te dragen. Een treffend voorbeeld dezer goddelijke vereering zag ik in het jaar 1823. Ik woonde in de stad *Bombay*, die, bevestigd, en te midden van welke eene groote, vierkante, met gras begroeide plaats is, die in het geval van eene belegering de troepen tot exerceeren dient. Destijds echter lag ongelukkiglijk het voornaamste handelsartikel van *Bombay*, de boomwol voornamelijk, aldaar opgestapeld. Deze wordt altijd in zulke groote balen gepakt, dat er vier man toe vereischt worden, om er een' enkelen van op te tillen. De plaats was dermate met deze balen aangevuld, dat er altijd vier op elkander geschoven, en zoo digt mogelijk nevens elkander lagen. Het grootste gedeelte daarvan behoorde aan de *Parsen*, en was nog niet geperst, zoo dat de boomwol losser en dus veel gemakkelijker kon in brand geraken. Op eenen zondag avond, terwijl de meeste Engelschen ter kerk waren, hoorde men den trom roeren, het sein van een' brand. Allen stroomden ter kerk uit. Daar stond het geheele plein met al de boomwol in brand. Het waaide. De geheele lucht was met brandende boomwol vervuld, die in enkel stukken, als vurige vogels in 't rond vloog. Aan den anderen kant van het plein ligt het tuighuis, waar in het buskruid bewaard wordt. Indien de wind veranderd had, zoo ware het met de stad gedaan geweest. Al de Engelschen, met den gouverneur aan het hoofd, arbeiden met de grootste inspanning van krachten. Eindelijk gelukte het hun den brand onder de knie te krijgen. Doch een vierde gedeelte der balen was door het vuur verteerd geworden. Niet een der Parsen, die de schade toch grootendeels aanging, naderde het vuur. En geschiedde dit al, zoo was het met blikken, die wel verre van hunne erkentelijkheid jegens de hulp aanbrengende Engelschen aan den dag te leggen, veel meer hunne misnoegdheid te kennen gaven.

Gedurende eenen oorlog tusschen de Engelschen en den Peischwe van *Dekan*, maakten de *Parsen* een infanterie-korps uit, en boden den Engelschen hunne diensten aan, onder de eenige voorwaarde, dat zij nooit een schietgeweer zouden behoeven aan te raken.

Van hunne godsdienst, gelijk ook van het inwendige hunner tempels is niets te vernemen. Geenen ongeloovigen wordt de toegang vergund. Al, wat ik weet, bestaat daarin, dat in dezelven slechts sandelhout gebrand wordt, en dat het vuur nooit uitgaat. Hunne priesters zijn talrijk, en hebben bij mij altijd eene soort van medelijden met hen, verwekt, als ik hen 's avonds bij zonsondergang op de knien gebeden zag uitbrommen in eene taal, die zij niet verstaan; daar zij geheel verloren is gegaan.

Ik heb boven reeds gemeld, dat de vrouwen zekere voorregten bezitten. Met een derzelve zouden zelfs mijne europische vrouwelijke landslieden zich wel bevinden. Wil eene vrouw bij eene andere een bezoek afleggen, zoo zegt zij met korte, eenvoudige woorden. Ik bezoek die en die voor veertien dagen, drie, vier weken, en de man (het hoofd des wijfs) durft niet kikken. Beken zelve, geëerde vrouwelijke landgenooten (ik moet hier nog eenmaal herinneren, dat eene engelsche vrouw spreekt), dat in dit stuk de vrouwen der Parsen er beter aan toe zijn dan wij. Wat kost het ons dikwijls voor moite, onze mannen tot eene kleine bad-, bron-, kruiden- of weikuur te bewegen. Welke diplomatische kunst en behendigheid moet dan worden in het werk gesteld! Dikwijls verloopt de tijd van de eene badkuur tot de ander onder loutere vertoogen tot eene nieuwe, terwijl de vrouw van een' Pars zegt: Ik ga, en dan heen gaat.

Hunne jongens worden naar de school gezonden, de meisjes leeren in het geheele oosten niets. De eersten worden naar eene methode onderwezen, die eenige overeenkomst met de Lancastriaansche heeft. Zij leeren schrijven, lezen, rekenen. Zij spreken en schrijven een indisch dialect, *nagree* genaamd; maar de meesten leeren ook engelsch. Zij zijn kleine *dandis* (petit-maîtres) in hunne soort, dragen groote paarlen in de ooren, diamanten aan de vingers, en engelsche repetitie-horlogies met gouden kettingen en zware cachetten.

De wijze, waarop een koop gesloten wordt,

is opmerkenswaardig. Ieder engelsch koopman heeft eenen makelaar, die den kooper medebrengt. Na veel over- en weerspreken nemen makelaar en kooper en stuk laken met hunne linkerhand, en spreiden het over hunne regterhanden, die onder het stuk laken in elkander liggen. De makelaar zegt den prijs. Geeft de koopman een zekeren druk der hand (ik heb hem niet regt kunnen vernemen; hij schijnt geheimvoller dan een ander teeken te zijn), zoo is de handel gesloten. Wilde hij naderhand teregtreden, zoo zou hij eveneens onteerd zijn als een Europeaan, die een handelscontract, in den behoorlijken vorm opgemaakt, verbroken mogt hebben.

Dewijl alles met den dood sluit, zoo wil ik insgelijks deze korte berigten daarmede eindigen. De Parsen begraven hunne dooden niet. Hun kerkhof is met ijzeren traliewerk, in den vorm van een' rooster, bedekt; op dezen wordt de doode, met ontblooten aangezigte, door den priesters gelegd, die zelven gemaskerd zijn, om niet gekend te worden. Niemand, behalve de priesters, mag deze rustplaats betreden. Is het lijk van de baar op het traliewerk gelegd worden, zoo verwijderen zich de Parsen en passen op de gieren, die nu hun werk beginnen. Pikken zij den doode het eerst het regter oog uit, zoo wordt hij in de andere word zalig, in het omgekeerde geval echter verdoemd. 's Lands wijze 's lands eer. Bij ons wordt men door den lieven naasten bij levendigen lijve gevild en verdoemd, en eerst na den dood zalig gesproken, wanneer men er geene vreugde meer aan hebben kan.

MERKWAARDIGE LOTGEVALLEN VAN DEN REGTSGELEERDE *HUGO DONNELLUS.*

De beroemde regtgeleerde HUGO DONNELLUS werd in het jaar 1527 te *Chalons* aan de *Saone* in *La Bresse* uit aanzienlijke ouders geboren. Zijn vader, die vroeger in de krijgsdienst geweest was, was aldaar intendant en nam zich voor, nadien hij eenen buitengewonen aanleg in den knaap meende te bespeuren, eenen geleerde van hem te maken. De eerste leeraar, dien hij hem tot dat doel overgaf, was echter niet geschikt, om den levendigen geest van HUGO smaak voor de drooge beginselen der wetenschappen bij te brengen; zoodat deze reeds besloten had, een koopman te worden, toen zijn vader door een tamelijk geweldig middel op de buitengewone eergierigheid van den knaap werkte, en dezen tot het vaste besluit, om iets dagelijks te leeren, bepaalde.

Toen hij, namelijk, in gezelschap van zijn vader, op zekeren dag eenen zwijnenhoeder ontmoette, bood hem zijn vader dezen, even als ware hij tot niets beters te gebruiken, te diensten aan, en toen zich de zwijnenhoeder ook aanstonds gewillig toonde, en hem de zweep in de hand wilde geven, maakte dit zulk een indruk op het teeder gemoed van den jongen DONELLUS, dat hij zich van dit oogenblik af met den grootsten ijver op de wetenschappen toelegde, en nu, door bekwame en vriendelijke leermeesters ondersteund, verbazende vorderingen maakte.

Tot aan zijn twaalfde jaar was hij in de Roomsche-Katholijke godsdienst opgevoed geworden, doch toen werd hij door zijne oudste zuster met de evangelische geloofsleer bekend gemaakt. Hij omhelsde ze aanstonds met jeugdigen ijver, trachtte zich door de schriften van ERASMUS, en van andere te dier tijd met roem genoemde voorvechters des evangelischen geloofs daarin te versterken, en bleef steeds een getrouw belijder derzelve.

Bijkans in zijn 19de jaar begaf hij zich naar de hoogeschool te *Toulousse*, wijdde zich aan de regtsgeleerdheid, en begaf zich na verloop van eenigen tijd naar *Bourges*, hetwelk door zijne voorname leeraars in de regtsgeleerdheid begonnen had, zich eenen naam te maken.

Hier hoorde hij EGUINARIUS, BARO, FRANCISCUS DUARENUS en BALDUINUS, en studeerde met zulken ijver, dat hij na verloop van slechts weinige jaren reeds zelf kon beginnen, met bijval bijzondere voorlezingen over de regtsgeleerdheid te houden. In het 24ste jaar zijns ouderdoms, 1551, ontving hij niet slechts de doctorale waardigheid; maar ook den openbaren leerstoel voor de regtsgeleerdheid, dien de overledene BARO sints eene reeks van jaren te *Bourges* bekleed had, en werd door eene redevoering van DUARENUS in zijne nieuwe betrekking ingewijd. Tot deze snelle bevordering droeg vooral ook de groote vriendschap bij, die de kanselier L'HÔPITAL voor hem had; DONELLUS was uit hoofde zijner jeugdige jaren en onervarenheid in de wereld echter ijdel genoeg, om alles op rekening zijner verdiensten te stellen. Toen daarom, ten jare 1555, na het aftreden van BALDUINUS, CUJACIUS naar *Bourges* beroepen werd, bezwaarde zich DONELLUS daarover in een' brief aan den kanselier, waarin hij niet onduidelijk schijnt te hebben te kennen gegeven, dat men in zijnen persoon bereids genoegzame vergoeding had. Deze werd daarover niet weinig boos, schreef dadelijk eenen nadrukkelijken brief aan DONELLUS, en de laatstgenoemde, zijne dwaling inziende, achtte het nu geraden, zich op het aangelegenst te verontschuldigen; doch vond deswege tusschen hem en CUJACIUS nooit eenige vriendschappelijke betrekking plaats.

Toen het afgrijsselijke bloedbad van de Bartholomeus-nacht, ten jare 1572, over de Hugenooten in *Frankrijk* losbarste, geraakte ook DONELLUS te *Bourges* in het grootste levensgevaar. Eenige duitsche studenten, die zijne toehoorders geweest waren, redde hem op de volgende wijze. Zij lieten hem in hunne landsdragt kleeden, en namen hem met zich, en zoo doende moest hij zich, met achterlating van al zijn have en goed, ter sluik naar *Geneve* begeven. Het scheelde weinig, of hij had op weg er nog het leven bij ingeschoten, want reeds werd hij bij eenige rondzwervende soldaten verdacht, doordien zij hem niet hoorden vloeken, en met groote moeite gelukte het hem, over *Lyon* naar *Geneve* te komen. Van daar werd hij ten jare 1573 door FREDERIK DEN DERDE, keurvorst van de Paltz, naar *Heidelberg*, als openbaar hoogleeraar in de regten beroepen, en hij was hier in het eerste begin zoo arm, dat hem zijne ambtgenooten de noodige boeken moesten leenen, hetwelk zij met de grootste bereidwilligheid deden.

(*Het vervolg hierna.*)

ADVERTENTIEN.

Op *HEDEN* den 13den April 1832, zal de Baljuw en Commissaris van Policie der Kolonie *Suriname*, als daartoe behoorlijk geautoriseerd, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, des voormiddags ten ELF uren, door een der Deurwaarders bij de Regtbank van Kleine Zaken, *ad opus jus habentium* doen verkoopen:

Vijf vaten BAKKELJAAUW.
Zes vaten ZOUTVLEESCH.
Zeven en Dertig vaten BLOM en BESCHUIT.

Paramaribo, den 13 April 1832.
De Baljuw voornoemd,
MULLER.

Ingevolge het 18 Artikel der Instructie en Ordonnantie voor de *Nieuwe Wees-Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer* geëmaneerd, worden door mij ondergeteekende, op authorisatie van de Commissie tot de zaken van opgemelde Kamer gedagvaard, de Crediteuren van de solvente Boedels, F. P. BUDIKER, C. R. HAIJNES, C. S. BUSSON Huisvrouw van F. P. BUDIKER, F. A. GROENEMAN, SANDER van JUDITH van KOOPMAN, bij den H. Doop genaamd JULIUS SANDER, J. C. DERKS; en van de insolvente Boedels J. J. F. LE COUVREUR en daaraan behoord hebbende Plantagie *Nooit Volmaakt*; F. J. ANTHEUNIS, J. A. F. DE CLERCQ, en F. A. VOLKMAN; om binnen *drie* weken na dato dezer, te compareren ter voormelde Kamer, ten einde aldaar te examineeren de staat en beschrijving van voormelde solvente en insolvente Boedels, de staat en beschrijving, mitsgaders rekening en verantwoording van dien, met de Boeken, Charters, en Papieren tot dezelve specteerende, als mede de opgegevene pretentien der Crediteuren met derzelver verificatoiren, en voorts binnen den tijd van *zes* weken na de laatste advertentie, op het een en ander hunne schriftelijke debatten of oppositien, en met bijvoeging van nadere stukken, is het nood, onder ampliatie inventaris ter Kamer te fourneren, op poene van daarvan verstoken te zijn.

Paramaribo, den 29 Maart 1832.
De tweede Commies, belast met de werkzaamheden van Eerste Commies,
C. A. FISCO.

Derde Advertentie.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Crimineele Justitie* dezer *Kolonie*, zal op HEDEN den 13den April 1832, des morgens de klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Crimineele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Plantagie *REES en CROP*, cum annex, gelegen aan de *Tapoeripa Kreek*; aankomende CHRISTIAAN LOUIS JACOT DES COMBES.

De Slaven HENRIETTE, SUSANNA en TRUITJE; aankomende EDWARD JEMOTH.

De Slaven SANTJE, HENDRINA SOPHIE; aankomende de weduwe J. M. von KAPS, geboren SATIE, thans gehuwd met W. MEIJER.

Paramaribo, den 13 April 1832.

De ondergeteekende, als daartoe geautoriseerd zijnde, brengt hiermede ter kennisse van de belanghebbenden, dat de gewone Exercitie met de *Brandspuiten* zal plaats hebben, op aanstaande Zaturdag den 14den dezer, des morgens ten *half zes* uren.

Paramaribo, den 10 April 1832.
De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

De ondergeteekende, zal over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, bij publicke veiling doen verkoopen: het Huis en Erf gelegen aan de *Wagewegstraat*, La. D. No. 139a, aankomende den Boedel wijlen den Heer MARTINUS TDLOHREG, inviterende hij mits deze, de geenen die iets van gemelde Boedel vermeenen te vorderen te hebben of aan denzelven verschuldigd zijn, daarvan aan hem opgaaf en betaling te doen.

Paramaribo, den 9 April 1832.
JOHS. HELB qq.

J. VAN GELDER HZ.

Zal op Dingsdag den 24 dezer, 's nademiddags ten 4 uren, door den Vendumeester M. A. KEIJSER ten zijnen Pakhuize, publiek doen verkoopen:

Een elegant, zwaar verguld, Koffij en Thee Servies, een extra groot blaauw Tafel do., diverse Aarde-, Glas-, Pleeten Verlakwerk, gebronsde Tafellampen, vruchten op Brandewijn, Joosjes en Hijsan Thee, Engelsche en Fransche Mosterd, Ketchup, Kappers, lange Flessenkurken, s. f. Pomade, Engelsch en Hollandsch Linnen, fijne Flenel, s. f. Kousen en Sokken, gekleurde Brockestof, extra Regenmantels, gemaakte Rokken, Jassen, Buisjes en Vesten, en diverse andere goederen meer, welke allen op den Verkoopdag zullen te bezigtigen zijn.

M. A. KEIJSER, zal HEDEN morgen op VENDU verkoopen: Provisien Stukgoederen, enz. — Alsmede de Slaaf genaamd *FRANS*, *Timmerman*; aankomende M. J. H. VAN DOKKUM.

VENDU

HEDEN nademiddag, om 4 uren, ten huize van B. GUILMIN, aan de *Graven Straat.*

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, de Engelsche Schoener *Elisabeth*, van *Demmerary*; met een troep Paardenrijders.

UITGEKLAARD.

Den 7den dezer, het Schip *Amsterdam*, Kapt. C. ABRAHAMS JR., naar *Amsterdam*; lading: 272 vaten Suiker, 20 balen gebr. Koffij, 22 dito sch. Katoen, en 1 vat Rum.

Den 10den, de Nd. Am. Brik *Ann*, Kapt. SAMUEL WATERHOUSE, naar *Portland*; lading; 239 vaten Malassie.

Den 11den, het Schip *Nickerie*, Kapt. J. CLELAND, naar *Rotterdam*; lading: 505 vaten Suiker.

Idem, het Schip *de Vriendschap*, Kapt. D. G. DOEKSEN, naar *Amsterdam*; lading: 599 vaten Suiker, en 86 balen sch. Katoen.

Idem, de Nd. Am. Brik *Aurelia*, Kapt. TH. J. FOSTER, naar *Glouchester*; lading: 281 vaten Mallassie.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.